

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina zraha.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Dunavsko vprašanje.

Nobena stvar na svetu ne more se ponašati s popolnostjo in dovršenostjo, in dogovor berlinski, ki se je tolikanj hvalisal, priča v svojih posledicah, da je le zaplata, s katero se je pri zeleni mizi samo za hip pokrilo mnogo najvažnejših vprašanj, nikakor pa odpravilo ali pa celo rešilo.

Tako je tudi z dunavskim vprašanjem. Mnogo let se že piše in govori o važnosti te mogočne reke in o tem, komu naj pripada odločilni upliv na brodarstvo po njej, a temeljite končne rešitve, vsestranskega poravnania ni nikjer videti in tudi konferenca, ki se je sešla 8. t. m. v Londonu, ni oglašila, temveč skoro poostrila obstoječa nasprotstva, zlasti kar se tiče Rumunske, katere se je, kakor Srbiji in Bulgarskeji, odkazal samo posvetovalni glas.

Kakor je namreč Granville izrekel, je sedanja konferenca le nadaljevanje berlinskega shoda, tedaj ima nalogo izvršiti berlinsko pogodbo, vsled tega smejo samo signatarne vlasti sklepati in podpisati zapisnike konference. Rumunska, ki je že več let imela sedež v dunavski komisiji, in katera iz te okoliščine izvaja svoje opravičenje, glasovati pri konferenci, ugovarja po svojem zastopniku, da ima gotovo toliko pravice do konference, kakor Turčija, katera poslednja nema v Evropi pet milijonov prebivalcev, kakor Rumunska; mej berlinsko pogodbo in konferenco, je „acte additionnel“, kateri je Rumunska vendar podpisati smela. Dalje opomni rumunski zastopnik, da ko bi se Avstrija z Rumunsko sporazumela neposredno, bi se tudi druge zadeve, n. pr. trgovinske pogodbe, hitro in prijateljski uravnale.

Dunavska konferenca ima sama ob sebi le podredjeno važnost; eminentno važnost pa ima v tem, kako so odnosi med velevladami. In tu je jako označujoče, da je predlog, naj se Rumunska izključi, stavila Nemčija, Rusija ga pa podpirala in da je sploh ruski zastopnik kazal posebno neprijaznost in

odločnost nasproti Rumunskeji, na drugi strani pa nagibanje in prijaznost proti Avstriji, v čemer se po kombinacijah nekaterih listov razodevajo nasledki dogovorov mej Giersom in Kalnoky-jem. Kakor poroča današnja brzobjavna vest, je konferenca toliko kakor končana, končana z disonanco mej mogočnimi državami in malimi deželami, ki leže na Dunavu obeh straneh, ki so uložile ostre proteste proti vsem dosedanjim sklepom konference.

Dunavsko vprašanje tedaj nikakor ni rešeno in Avstrija nema nobenega uzroka biti zadovoljna s tem izidom, ker ostane še vedno v strogem nasprotstvu s podunavskimi deželami in ker še vedno ni pričakovati trajno prijateljskih razmer, ki bi bile za trgovino in sploh za naš upliv tam doli jako potrebne.

Dr. Tonkli pa njegovi nasprotniki.

Pred nekaj leti je dr. Tonkli v dunajskem državnem zboru z ostro besedo opisoval in obsojal šolske razmere na Goriškem in Primorskem sploh. Naravno je bilo, da se je takrat obrnila nevolja dunajske vlade proti osebam, ki so bile tistih razmer krive. Sedanja dunajska vlada se namreč prizadeva, da podeli vsakemu narodu pravice, ki so mu zagotovljene v temeljnih državnih postavah. Če se ji pa stavljajo zapreke v tem oziru, se razume samo ob sebi, da tega ni vesela, ampak da je zaradi tega nevoljna, ako čuti tako, kakor čutimo drugi ljudje. Takrat je bila nevarnost za nekatere osebe na Primorskem, da bi bile morale zapustiti svoje mesto, ker se njih delovanje ni ujemalo z najvišjo izvrševalno oblastjo na Dunaji. Vender do tega ni prišlo in stvari so ostale pri starem, ker Primorci, posebej Slovenci, so izrekli, da so z vsem zadovoljni, kar se pri njih godi, in da so pripravljeni vse sprejeti, naj bo karkoli, kar pride od tistih mest, ki so bila v nevarnosti. Svojo sodbo in izjavo so potrdili z lepo pisanimi in krasno vezanimi diplomami, katere so nekam nesli ali pa poslali. S tem je bila stvar za

takrat končana in dr. Tonkli starejši se je lahko ubrisal, če je hotel.

Očistega časa je dr. Tonkli v največji nemilosti na nekem mestu in pri onih, ki hodijo na tisto mesto na solnce ali pa na uro gledat. Ni čudo. Mislite si na kakem mestu bogatega mlinarja, v njegovem sosedstvu pa par lačnežev, ki so lačni moke, kaše, časti, prijateljstva ali česar bode, katerim daje, česar potrebujejo, kateri mu hodijo kolo mazat, vodo zagrajati, hišo pometati, gnoj kidati, srajco prati, kateri se hodijo zanj kregati in prepirati z njegovimi nasprotniki. Mislite si, da bi se moral mlinar preseliti; ali bi bili lačneži tega veseli? Nikakor ne; žalovali bi na vso moč in prosili Boga noč in dan, naj jim ohrani ljubega dobrotnika, od katerega dobivajo vse, kar imajo. Dasi bi bili gotovi, da mlin ne more ostati prazen, da mora priti drug, ki bo mlel, vender bi jim ne bilo prav, da prejšnji odide. Mislili bi v svojem srci: Kdo vé, ali bo tudi novi mlinar rabil hlapce? in če jih bo rabil, ali bo hotel nas v službo, kakor dosedanj, ali pa si novih izbere, ki neso opravljali službe sedanjemu, ki je morebiti nasprotnik prihodnjemu? Take misli bi jim rojile po glavi in zato bi se ne bilo čuditi, ako bi vse žile napenjali, da bi mlinarja obdržali in da bi potolkli in v deveti pekel pogreznili njegove nasprotnike. To samo za izgled brez nobenega cikanja, in sicer v pojasnenje resnice, da, če ima dr. Tonkli nasprotnike na kakem mestu, ima ob enem za nasprotnike vse tiste, ki so prijatelji in domači na tistem mestu.

Bližajo se volitve v deželni zbor goriški, pri katerih bo najbrže tudi dr. Tonkli kandidiral, najprej se ve da v italijanskem velikem posestvu in, če tam ne pojde, pri Slovencih. Lahko je misliti, kako veselje bi bilo za vse one, ki so nasprotniki Tonklijevi, ako bi pri volitvah propadel, ako bi padel voditelj goriških Slovencev, ako bi padel steber, ki vzdržuje narodno politiko, ako bi padel mož, ki se je vestno potegoval za to, da naj se pri namešče-

LISTEK.

Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

Pečorinov dnevnik.

Taman.

(Dalje.)

Ko se je zmračilo, velel sem kozaku pripraviti čaj, prižgal sem luč, usedel se k mizi ter kadil iz svoje potne pipe; ko sem izpil drugo čašo čaja, zaslišale so vrata, zaslišal sem za hrbotom šumeti obleko in lahke korake; zatrepetal sem in se obrnil — bila je moja undina. Sedla je tiho meni nasproti in uprla v me svoje oči, jaz ne vem po čemu, a njeni pogled zdel se mi je čudovito mil; spominjal me je onih pogledov, ki so v prejšnjih letih tako samovlešno igrali z mojim življenjem. Ona, zdelo se mi ja, čakala je, ka bi jo kaj vprašal, a jaz sem molčal, nek notranji nepokoj zavezal mi je jezik. Njen obraz bil je tužen in bled, in ka-

zal je nek notranji nemir; roka njena brodila je sem ter tja po mizi in opazil sem, da se je tresla; njene prsi so se visoko vzdigovale, kar je kazalo, da je zadrževala dihanje. Te komedije bil sem sit, in hotel sem že prav na prozajičen način pretrgati to molčanje, to je ponuditi jej jedno čašo čaja, kar skoči ona kvišku in se mi ovije okrog vratu, in začutil sem vlažni in gorki poljub na mojih ustnih. Pred očmi naredila se mi je tema in v glavi se mi je vrtelo, pritisnil sem jo k sebi z vso silo mladeniške strasti, a izvila se je kakor kača iz svojih rok, in pošeptala tiho na uho: „po noči, ko vsi zaspé, pridi na breg,“ in kakor strela pobegnila je iz sobe. V veži prekucnila je samovar in svečo, ki sta stala na tleh. „To vražje dekle!“ zakričal je kozak, ki se je bil raztegnil po slami, in se že veselil, da se bo segrel z ostanki čaja. Ta krik me je še le prebudil iz svojega sanjarenja.

Čez dve uri, ko je vse pospalo, vzbudil sem svojega kozaka: — „Ako ustrelim s samokresom,“ rekel sem, „mu priteci na breg.“ Ta si je mel oči in ogovoril mi mehanično: „Čujem vaše blagorodje.“

Utaknil sem samokres za pas in odšel. Čakala me je na bregu. Njena obleka bila je jako lahka; okrog ledij bila je z robcem prepasana.

— Pojdite za menoj, rekla je in prijela me za roko, in šla sva proti morju. Mesec še ni bile izšel, samo dve zvezdici blesketali ste, kakor dva rešilna stolpa na nebeškem oboku. — Pojdiva v čoln, rekla je moja spremljevalka. Jaz sem omahoval — kajti nesem ljubil sentimentalnih voženj po morji; a premišljevali nesem imel časa. Poskočila je v čoln in jaz za njo, nesem še utegnil dobro premisliti, ko že začutim, da se čoln giblje. „Kaj to pomenja?“ rekel sem jezen. — „To pomenja,“ odgovorila je, ko me je posadila v čolnu na klop in objela me okrog vratu: — „to pomenja, da te ljubim . . .“ Njeno lice pritisnilo se je na moje, in začutil sem njeno gorko dihanje. Kar pade nekaj v vodo; posegel sem za pas — a mojega samokresa ni bilo. Strašen sum se me je polotil, in kri udarila mi je v glavo! Ozrl sem se okrog — od brega bila sva že kakih petdeset sežnjev, a plavati ne znam! Hotel sem jo suniti od sebe, a ona se je prijela moje obleke ka-

vanji uradnikov gleda tudi na določbe §. 19. temeljnih postav, in sicer ne brez uspeha, ki bo Slovenecem in Avstriji v prid.

Lahko si mislimo, kakor smo rekli, da dr. Tonklijevi nasprotniki bi od veselja poskakovali, ako bi pri bodočih volitvah propadel; ali tega si ne moremo misliti, kako pridejo narodni možje do tega, da Tonklija izpodkopujejo prav v tem oziru. Tonklijev delovanje in njegove namere so nam znane; njegov politični značaj je čist; njegov trud za narodno stvar posnema vredn; njegovi uspehi na duševnem in gmotnem narodovem polju hvalevredni in sposobni, da se primerijo uspehom najodličnejših Goričanov. Če ima kak naroden mož osobno mrznjo proti njemu, je ne sme prenesti na politično polje, in če rabi politiko za osobne, torej sebične namene. Jedno ali drugo: ako je kdo resničen narodnjak, ne more biti Tonklijev nasprotnik v slovenski politiki; ako je pa kdo Tonklijev nasprotnik v tem oziru, je to gotovo znamenje, da ni naroden. Z veliko nevoljo smo torej sprejeli vest, da sta se dva sicer odlična župana (jeden kraški, jeden tolminski) vozarila po Krasu in po Vipavskem in sta druge župane in ljudi, na katere sta naletela, hujkala proti dr. Tonkliju. Kaj nameravata ta dva gospoda? Naj nameravata kar hočeta, to je gotovo, da nekemu gospodu ne moreta storiti večje ljubavi od te, in da goriškim Slovencem ne moreta huje škodovati, ko s takim postopanjem. Slovenske može in župane, kateri so poklicani, da varujejo narodne pravice in da kažejo rojakom pravo pot v politiki in v občinskih zadevah, opominjamo na vso moč, naj se ne dajo slepiti in naj vprašajo poslance, ki bodo proti dr. Tonkliju agitirali, kdo jih je poslal? Vprašajte jih od česa živijo, kdo jih redi, komu služijo; iz odgovorov boste spoznali, kaj imate o njih soditi.

V dr. Tonkliju je utelešen boj goriških Slovencev za njih postavne pravice. Ž njim postopajo kot tovariši jedne misli in jednega duha: dr. Vitezić, g. Nabergoj, č. g. Klun in vsi slovenski poslanci v državnem zboru. Boriti se torej proti dr. Tonkliju pomeni v političnem oziru toliko, kakor zavračati vse to, za kar se naš poslanec v državnem in deželnem zboru in v vsem svojem delovanju v prid naroda polteguje, in odobravati politiko moža, ki je nasproten slovenskemu jeziku v uradu in v šoli. Goriški Slovenci: Kraševci, Tolminci! ali ste premislili kodaj to stvar? Ali veste, da dajete sami sebi zausnico, ko rogovilite in ruvate proti Vašemu poslancu v večjo čast in slavo nekoga?

Kaj imate proti dr. Tonkliju? Pravite: je sebičen. Kako? ali ima morebiti več zaslužka kot odvetnik, odkar je poslanec? ali dobiva morda kot poslanec več plačo, kakor bi jo dobival kdo drugi, ako bi bil voljen v državni ali deželni zbor? ali hoče postati minister? in ko bi postal, ali bi bila za Slovence nesreča ali nečast? ali se bojite, da bi znal postati deželni glavar? komu bi bilo to v nečast? Slovencem? ali bi ne bilo to lepo znamenje, da so goriški Slovenci napredovali, da imajo toliko

in take inteligence mej seboj, da morejo tudi stol deželnega glavarja zasesti? ali veste, kdo se tega boji? Prašajte v Trstu ali pa tudi kje v Gorici; tam se vam pove. In Slovenci naj bi se dali zlorabiti, da bodo opravljali službo za one, ki se dr. Tonklija bojijo? Ali ni čast za Slovence, ako imajo moža, ki se zna postaviti kakor lev za narod? Slovenci, pomislite, kaj delate! Ko izpodkopujete zaupanje do dr. Tonklija, porivate meč v lastne prsi.

Ali je treba, da še posebej zavrtnemo nesramno laž, katero trosijo zdaj blapci nekoga po Krasu zoper Tonklija, češ da je v državnem zboru predlagal hišni davek, ki se je povišal? Le politična strast more zapeljati Tonklijeve nasprotnike, da uporabljajo tako obrekovanje, da bi spodbijali njegovo veljavo. Kdo je načrtal, kdo je moral načrtati novi hišni davek, ki je bil pred leti vzprijet? Nikdo drugi, ko bivši finančni miniter, sedanjí namestnik tržaški, baron Depretis. Res, da v zbornico poslanec ga je prinesla sedanja Taaffejeva vlada, ali to se je zgodilo prvo leto njenega vladanja, ko dr. Tonkli ni bil še državni poslanec. Predlog se je izročil odseku 36 udov, v katerem sedita izmed Slovencev le dr. Poklukar in g. Nabergoj. Ali se drzne kdo trditi, da se ta dva poslanca nista branila z vso močjo novih davkov, dokler je bilo mogoče? Dotični odsek je bil svoje delo že končal, ko je bil dr. Tonkli voljen v državni zbor. Kje je torej njegovo uplivanje na to, da se je hišni davek zvišal? Ko se je ta davek obravnaval v javni seji, je dr. Tonkli celo predlagal, naj se davek za Gorico zniža, kar pa mu ni obveljalo. Hišni davek bi bila upeljala katera koli vlada, tudi ustavoverska; kdor drugače uči, narod slepi in vara. Ta davek, ki je bil prej na Tirolskem nepoznan, se določnje po številu bivalnih sob, mej katere se kuhinja in klet ne šteje. Ne pravimo, da ta davek ni visok ali da ni težak, ampak le to trdimo, da bi ga upeljala vsaka vlada in da zadeva pri tem dr. Tonklija le toliko krivice, kolikor poslanca Hohenwarta, Riegerja, Greuterja, Nabergoja, Poklukarja, Vitezića itd.

Kraški apostoli naj bi narod o drugem poučevali, da je namreč vsota zemljiškega davka določena na 15 let s 37 milijoni pa tako, da še le v 10 letih doseže to visokost (za letos je proračunjen zemljiški davek na 33½ milijona), a da so ustavoverski poslanci, h katerim je pripadal tudi nek visok gospod v Trstu, nameravali določiti vsoto s 44 milijoni in da so se v državnem zboru potoževali, ker se to ni zgodilo. Ustavoverci so torej hoteli naložiti za 7 milijonov goldinarjev zemljiškega davka več, nego ga je, in vender se ne spomni nikdo kraških voditeljev, da bi hotel bivšemu državnemu poslancu, katerega imajo blizu sebe, očitati to nameró, po kateri bi sežanski okraj plačaval skoraj jedno petino zemljiškega davka več, nego ga plačuje, to je: na vsak goldinar 18½ kr. več, nego zdaj po sklepu naših poslancev. Ali ste se, Kraševci, morda zaleteli, da ste hoteli naskakovati „tistega

poslanca“, pa da ste naleteli na dr. Tonklija? Kraševci, ne dajte se slepiti! „Soča“.

Bulatov predlog.

Načrt zakona, predložen po dalmatinskem poslanci dr. Bulatu zbornici poslancev, po katerem se §. 14 civilno pravnega reda nedvojbeno in za vso Dalmacijo veljavno določi, slóve:

„Član 1. Civilno-pravnega reda §. 14., veljaven za Dalmacijo vsled cesarskega patenta z dne 24. aprila 1815 in dvornih dekretov s 23. julija 1816 št. 1268 in z 2. novembra 1819 št. 1620 se v svojem sedanjem tekstu odpravi in se ima glasiti, kakor sledi: „§. 14. Obe stranki (oba dela) in njijina pravna zastopnika se imata v svojih govorih posluževati ali hrvatskega (srbskega) ali italijanskega jezika in se pri tem zdrževati vseh okolišev, ponavljanj in zbadljivosti.“

„Član 2. Ta zakon stopi v veljavo takoj, ko je proglašen, in pravosodnemu ministru nalaga se izvrševanje.“

Predlog podpisali so poslanci: Klun, dr. Klaić, Pozza, Gödel-Lannoy, dr. Tonkli, Hohenwart, Nakić, dr. Vošnjak, Obreza, dr. Vitezić, Kosović, Gentilini, Supuk, Borelli, Viljem Pfeifer, dr. Bulat, Ignacij Giovanelli, Vojnović, dr. Graf, J. Giovanelli.

To je tedaj predlog, pri katerem po zagotovitvi gospoda pravosodnega ministra utegne i za nas Slovence odleteti kaka mrvica.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. februarja.

Preiskovalni parlamentarni komisijon v zadevi **Kaminski** imel je že dve seji, katerih podrobnosti pa neso povsem znane, ker je sklenil svoje ukrepe tajne ohraniti. K drugej seji povabljen je bil tudi grof Taaffe. Od njega so baje zahtevali, naj jim izroči vse gališko transversalko zadevajoče uradne akte, kar jim pa minister predsednik ni izpolnil, veleč, da mu to brani državni ugled in dostojanstvo; pač je rekel, da je voljan dati jim vsa mogoča razjasnila in jim izročiti tudi podkrepila. Odsek je potem sklenil, da se ima priskrbeti vsebina Wolskijeve tožbe proti baronu Schwarzu, da se kamnotiska in razdeli mej člane. Ko se bo to zgodilo, naprosila se bo vlada, da bode dala jasnejše podatke o posameznih točkah tožbe, kakor tudi o tem, zakaj se je gradnja transversalke oddala samo jednemu podjetniku. — Lienbacher je neki glasoval z levico, tako da je moral načelnik grof H. Clam odločiti, glasujoč proti izročitvi uradnih aktov. — Čuje se, da je inženir Hauser, ki je tudi vpleten v Kaminskijevo afero, iz Dunaja pobegnil. —

„Moravská Orlice“, govoreč o postranski vladi v **Moravskoj**, dokazuje intimno zvezo in harmonijo mej ustavoverci in birokrati, ki ima jedini smoter, zatirati česki rod in ga storiti tujca v domači deželi. Rečeni list pravi dalje: „Lahko bi našli še neizmerno mnogo dokazov, da zapoveduje v Moravskoj do današnjega dne postranska vlada Sturma in Chlumeckega, da ima svoj bureau, da se je s pomočjo uradništva v Moravskoj doslej le to zgodilo, ker je želela ta postranska vlada in ne ono, kar bi bilo shodno za vlado in deželno prebivalstvo.

kor mačka, in z močnim sunljem pahnula bi me bila kmalu v morje. Čoln se je jel majati, a jaz sem dobil kmalu ravnotežje, mej nama unela se je huda borba, jeza poveksala je moje sile, a hitro sem opazil, da je ona spretnejša od mene... „Kaj hočeš?“ zakričal sem in močno stisnil njene male roke; njeni prstki so zapokali a ona ni nič zaupila; njena kačja narava prenesla je potrpežljivo vse to.

— Ti si videl, odgovorila je, in hočeš ovaditi nas poveljniku; in z svojo nenavadno močjo zvalila me je na rob čolna; oba visela sva na pol iz čolna, in njeni lasje dotikali so se vode. S koleni uprl sem se v dno čolna, zgrabil jo z jedno roko za lase, z drugo pa za grlo, ona spustila je zdaj mojo obleko in kakor bi mignil vrgel sem jo v morje!

Bilo je precej tema; njena glava pokazala se je dvakrat iz penečih valov, potem jo pa nesem vi del več...

Na dnu čolna našel sem pol starega vesla, in po dolgem naporu priveslal sem na breg. Ko sem lezel po bregu proti koči, ozrl sem se nehote v ono stran, kjer je prejšnji večer čakal slepec ponoč-

nega veslarja. Mesec se je bil že prikazal na obzorji, in zagledal sem nekoga, belo oblečenega na bregu; iz radovednosti zlezel sem na neko skalo, od koder se je dobro videalo, kaj se godi spodaj, skoraj sem se razveselil, ko sem spoznal mojo rusalko. Izemala je morsko peno iz svojih las. V daljavi se je pokazal čoln, hitro se je bližal k bregu; iz njega skočil je kakor prejšnji večer človek v tatarske kapi, lase imel je ostrižene po kozaški, za pasom visel mu je pa velik nož. — Janko, klicala mu je naproti moja rusalka, vse je proč. Potem sta se pogovarjala dalje, pa tako tiho, da nesem razumel ničesar. — A kje je slepec? rekel je naposled Janko z nekoliko močnejšim glasom. Poslala sem ga, odgovorila je. Čez nekaj minut prišel je slepec in prinesel na hrbtu vrečo, katero so položili v čoln.

— Čuj, slepec! rekel je Janko: ti varuj to mesto... kajti tu so drage reči... povej (imena nesem prav razumel), da jaz nesem njegov sluga; vse obrača se na slabo, on mene ne bo več videl; tu je nevarno, pojdem iskat dela v drugi kraj;

tacega fanta on več ne dobi. Povej mu, ko bi me bil boljše plačeval, ne bi ga jaz nikdar pustil; a za me je povsod delo, kjer le piše veter in šumi morje! — Umolknila sta nekaj časa, potem je pa Janko nadaljeval: ona pojde z menoj; tu ne more več ostati; starki povej, da jej je čas umreti, dosti dolgo je že živela. Naju ne vidi več.

— A kaj bo z menoj? rekel je slepec z otožnim glasom.

— Kaj si ti meni mari! glasil se je odgovor.

Moja undina skočila je v čoln in pomignila svojemu tovarišu z roko; on je stisnil nekaj slepcu v roko in zamrmral: Na, kupi si potice!

— Samo to, rekel je slepec. Na, tu imaš še — in denar je zazvenil, pal je na kamen. Slepec ga ni pobral. Janko je sedel v čoln; veter vlekel je od brega, čolnar raztegnil je belo jadro in hitro odrinil. Dolgo videlo se je pri mesečini belo jadro mej temnimi valovi. Slepec sedel je še vedno na bregu in zdelo se mi je, da se je jokal. Slepi deček je res jokal, dolgo in dolgo... Meni je to jako težko delo. Zakaj me je vrgla osoda v mirni

Prava vlada naj bi si v svojem lastnem interesu premislila, da li pusti dalje te neznosne razmere in krepki ž njimi svoje najodločnejše nasprotnike v njihove najvažnejše postojanki. Naj bode prepričana, da naše ljudstvo ne bode hotelo na dalje trpeti sedanje tlačanje od strani te postranske vlade."

Vnanje države.

Boj mej naprednjaki in reakcionarci na **Ruskem** pokaže se včasih v zelo neprijetnih in nevarnih prizorih. Kakor poroča „Echo," prišlo je v nekaterih mestih do javnega spora mej intilgentnim ljudstvom; takozvana konservativna (ohraniteljna) ali narodna stranka in liberalci ali „olikanci" stoje si sovražno nasproti. Tako se je n. pr. pri občinskih volitvah v Rjazanu zgodilo, da so bili liberalci s pomočjo trgovcev popolnem premagani. Trgovci so se namreč zagrozili, da ne sme biti voljen noben plemič, uradnik ali duhoven in njihovi krepki agitaciji se je tudi posrečilo to dognati. To je tedaj tudi zmaga „konservativnega" principa. — Ruska vlada še vedno omahuje, bi li dala razkolnikom popolno enakopravnost državljansko, ali ne; posebno iz tega razloga, ker doslej še ni nobenih zanesljivih poročil, so li in v koliko so državi nevarni člani te sekte. „Golos" pravi v tej zadevi, da je nevarnost večjega dela razkolnikov le izmišljotina pravoslavne cerkve; razkolnikom dadé se lahko brez vse nevarnosti vse državljanske pravice in urejenje vseh sem spadajočih zadev naj se izroči v roke posvetnih oblastnij.

V zadnji seji **dunavske konference** izročil je lord Granville jako ostro pisan protest Rumunije proti ukrepu konference od zadnje sobote in proti bodočim sklepom. Predložil se je tudi protest Bulgarije proti pripustu Turčije in zoper izključenje kneževine bulgarske. Na to obravnava konferenca o potrebnih naredbah glede brodarenja mej Železnimi Vratami in Galacom, kakor tudi o predležečem zahtevanju Rusije glede dunavskega rokava Kilijskega. Mnogo poslanikov je izjavilo, da jim je o tem pričakovati še posebnih navodov, torej se je konferenca odložila na prihodnjo soboto.

Odgovoreč na interpelacijo **bulgarskega** sobranja o udeležitvi Bulgarije pri dunavski konferenci v Londonu, dala je vlada to-le izjavo: Z ozirom na važnost pravične rešitve podonavskega vprašanja za Bulgarsko in naslanja se na obstoječe pravne pogodbe, obrnila se je kneževska vlada do velevladi, da bi se naj Bulgarija pripustila k posvetovanjem konference v branitev interesov kneževine in je tudi že odposlala poverjenika v London. Vlada upa, da bodo velevladi, katere želé občen mir in kojim mora biti na tem, da zaprečijo vse mogoče spletke v prihodnosti, jemale ozir na postavne interese kneževine. Na to izjavo predlaga poslanec Čerbanov, sobranje naj sklene, da ne sme vlada pritriliti nobenemu sklepu, kateri bi utegnil škodovati interesom Bulgarije na Donavi, kolikor je je po kneževino, in da naj že sedaj protestuje proti vsem ukrepom konference, ki so se sklenili brez pritrditve Bulgarije. Ta predlog vzprejelo je sobranje jednoglasno.

Komisijon **francoske** kamore zavrgel je soglasno v senatu vzprejeti predlog Waddington-ov in je na nasvetovanje Barbey-a s 5 proti 5 glasom vzprijel predlog Floquet-ov. Poročevalec bil je Marcon. — Freycinet je baje odrekel sestaviti kabinet.

Dopisi.

Iz Mokronoga 14. februarja. [Izv. dop.] Koncem novembra l. l. bil je tukaj deželni šolski

krog častnih tihotapcev? Kakor kamen, vržen v mirno vodo, motil sem jaz njih mirno življenje, in kakor kamen utopil sem se skoraj na dno morja.

Vrnil sem se domov. V veži bila je že skoraj pogorela vsa sveča, ki sem jo bil pustil v lesenem svečniku, moj kozak je pa vkljub mojemu strogemu ukazu trdno spal, in trdo držal puško z obema rokama. Pustil sem ga na miru, vzel svečo in šel v kočo. Oj! moja škatljica, tatarska sablja s srebrnim ročajem, moj dagestanski kinžal, darilo mojega prijatelja — vse je zginilo. Sedaj sem uganil, kaj je prinesel v vreči prokleti slepec. Zbudil sem kazaka z neravno labkim sunlajem, jezil sem se nad njim, — a kaj sem hotel! Ali bi ne bilo smešno pritožiti se pri načelstvu, da me je okral slep deček, in skoraj utopila osemnajstletna deklica? Slava Bogu, zjutraj ponudila se mi je prilika odpotovati, in zapustil sem Taman. Kaj je bilo s starko in slepcem — ne vem. Da, kaj so mi bile mari radosti in bede človeštva — meni potujočemu častniku, da celo takrat, ko sem potoval v vladnih zadevah ob državnih stroških!

nadzornik. Čul sem, da je bil s tukajšnjo trirazrednico prav zadovoljen, saj so pa naši učitelji in učiteljice prav marljivi in vse hvale vredni. Jedin, kar bi moral grajati, je to, da se otrokom preveč nemščina v glavo sili. A tega neso krivi učitelj in učiteljici, kriv je prejšnji župan, ki se tako potezal za nemške šole in pa krajni šolski svet, ker v Mokronogu navadno nimajo moža mej posestniki, da bi ga izvolili prvomestnikom, temveč to čast najrajši naklonijo kakemu tukaj bivajočemu tujcu. Na narodnost se pa premalo ozir jemlje, kajti ko je bila volitev za krajni šolski svet l. 1881., voljena sta bila dva nemčurja in eden narodnjak, potem pa za prvomestnika jeden izmed nemčurjev, in tako sme se tukajšnja šola še srečno šteti, da se v njej sploh še kaj slovenski poučuje. Dokler bodo pri nas nemčurji toliko upliva imeli, kakor do sedaj, tako dolgo se naš trg ne more ponašati, da je odlično naroden, da napreduje. Zaradi zloglasnega prejšnjega župana Pižmohta hiteli so nemčurčki iz drugih krajev k nam, tako da je sedaj, izimši naše usnarje, skoro vsa trgovina v tujih rokah, ki si tukaj delajo dobiček.

Druga neprilika pri nas je ta, da so še vedno stare mere in vage v navadi. Ubogi kmet mora prodajati vse na staro mero in vago, kupovati pa vse na novo. Vino prodaja se na staro, v krčmi pa toči na novo mero. In kake so nekatere stare tehtnice, katerih bi lahko naložil poln voz! V sosednjem okrajnem glavarstvu v Rudolfovem bile so takoj s početka strogo upeljane nove mere in vage, pri nas pa bode morebiti preteklo še veliko let, da se to predružači in se bode gledalo na cimeniranje in da bodo naposled utihnile preobile pritožbe.

Domače stvari.

— (Sijajen dokaz slovanske vzajemnosti.) „Občanska založna" v Karlinu pri Pragi darovala je vsled sklepa svojega občnega zbora za „Narodni dom" 50 gld. — In naše slovenske založnice?!

— (Srečke „Narodnega doma" na Českem.) „Sbor učitelů ve Velvarech" kupil je 5, „sbor gymn. profesorů v Chrudími" 7, „sbor profesorů na gymnasiu v Roudnici" 5, „čtenářský klub v Jičíně" pa 10 sreček. Živila slovanska vzajemnost!

— (Analogija.) Kakor poroča neki dopisnik v „Pol. Corr.", pripetila se je na slovenskem Štajerskem analogija k znanej pravdi zaradi ustanovitve česke ljudske zasobne šole na Dunaji. Na Dunaji živeti odvetnik dr. Othmar Reiser dobil je od okrajnega šolskega sveta za okolico mariborsko dovoljenje, da sme v slovenskem Pékrji osnovati ljudsko zasobno šolo, katero bode podpiral oziroma vzdrževal „Deutscher Schulverein". Proti temu je slovenski šolski svet v Lembachu, navajaje znane razloge dolenje-avstrijskega deželnega šolskega sveta, uložil pritožbo na deželni šolski svet v Gradci in, ko se je ta pritožba ovrgla, priziv na naučno ministerstvo. Štajerski deželni šolski svet sklicuje se v svojej ulogi na ministerstvo na razsodbo v analognem slučaju na Dunaji in pravi, da nazori, po katerih bi občevalni jezik prebivalstva moral biti tudi učni jezik v krajnih zasobnih šolah, niso pravi. Ministerstvo odločilo je po predlogu štajerskega deželnega šolskega sveta in odbilo rekurz slovenskega krajnega šolskega sveta.

— (Za porotne obravnave), ki se imajo pričeti s 5. marcom t. l., izžrebani so ti le glavni porotniki: Pardubsky Alojzij, hišni posestnik v Ljubljani; Bamberg Ottomar, tiskar in posestnik v Ljubljani; Cirman Valentin, posestnik in mesar v Št. Vidu nad Ljubljano; dr. Rojic Anton, odvetniški kandidat v Ljubljani; Kunst Alojzij, čevljar v Ljubljani; Vičič Miroslav, posestnik v Postojini; Achtschin Albin, ključavničar v Ljubljani; Suppan Matevž, trgovec v Ljubljani; Fuchs Gilbert, graščak in posestnik rudokopa v Hribu; Seunig Josip, graščak v Bokavcih; Reismüller Fran, gospodarski vodja graščine Haasberg; Defrance-schi Ivan, trgovec v Šturjah; Schuster Anton, trgovec v Ljubljani; Jelo všek Anton, posestnik v Bistrici; Kajzel Peregrin, trgovec v Ljubljani;

dr. Kosler Josip, graščak v Ljubljani; Jenčič Marcelj, posestnik in kramar v Velikem Mengšu; Frisch Ivan, hišni posestnik v Ljubljani; Bavdek Martin, posestnik v Vodmatu; Keržič Josip, posestnik in krčmar v Trbojah; Murnik Ivan, tajnik trgovinske zbornice v Ljubljani; Fröhlich Anton, hišni posestnik v Kamniku; Reichman Henrik, prodajalec obleke v Ljubljani; Deisinger Juri, posestnik in krčmar v Škofji Loki; Dimnik Miha, hišni posestnik in mesar v Ljubljani; Kaman Anton, krznar v Ljubljani; Hrastnik Fran, mesar v Kamniku; Košir Alojzij, hišni posestnik v Ljubljani; Rudholzer Nikolaj, urar v Ljubljani; Regoršek Fran, trgovec v Ljubljani; dr. Schaffer Adolf, zasebnik v Ljubljani; Detter Fran, prodajalec šivalnih strojev v Ljubljani; Bončar Josip, hišni posestnik v Ljubljani; Gvajec Anton, tesarski mojster v Ljubljani; Mikuš Lorenc, hišni posestnik v Ljubljani; Žitnik Jarnej, hišni posestnik in čevljar v Ljubljani. — Namestniki pa so: Jesenko Blaž, hišni posestnik; Strel Viljem, hišni posestnik; Šumi Fran, slaščičar; Jančar Fran, trgovec z lesuino, Podgoršek Jarnej, hišni posestnik; Korošič Jakob, suknostrižec; Kopač Lovro, hišni posestnik; Keber Josip, starinar; Blaš Fran, sobni slikar, — vsi v Ljubljani.

— (Pogozdovanje Krasa.) Pod vodstvom c. kr. deželnega gozdnega nadzornika se je l. 1882. z državno podporo pogozdilo: v občinah Divača, Rodik, Lokva, Šturje, Dane 35 hektarov, v občinah Komen, Veliki Dol, Mali Dol, Lipa, Šibelja, Skrbina, Tomaževica 56 hektarov, v občini Zagrad v okraji Gradiščanskem 2 hektara, v občinah Dolina, Boršt, Boljunec, Ricmanje, Sv. Servolo (Sacerb), Reka, Osep, Gročana v Koprskem okraji 15 hektarov, vkupe 108 hektarov pustega Krasa, k čemer se je potrebovalo 872.000 drevesec in 2000 kilogramov želoda. Ves na Krasu do sedaj umetno pogozdeni prostor obsega 870 hektarov, od katerih pripada Trstu z okoli 110 hektarov.

— (Akademično društvo „Triglav") ima v soboto 17. t. m. zborovanje v gostilni „zur Stadt Neu-Graz", Neugasse št. 5. Vspored je: 1. Čita se zapisnik. 2. Poročila: a) tajnikovo, b) blagajnikovo, c) knjižničarjevo, d) arhivarjevo. 3. Volitev: a) predsednika, b) 6 odbornikov, c) 2 pregledovalcev računov. 4. Raznosti. Začetek ob 8. uri zvečer.

— (Za posestnike turških srečk.) „Paris Bourse" pripoveduje, da je izplačevanje dobitkov turških srečk odločeno in sicer na 58%, to se pravi, plačalo se bode 33% več. To se tiče srečk, ki so bile počenši od 1. januarja 1882 izžrebane. Za srečke pred 1882 l. izžrebane plačevalo se bode 20% počenši od 1. marca t. l. — Počakati treba vsekako, ali se ta vest obistini.

Telegrami „Slovenskemu Narodu":

London 16. februarja. Gorenja zbornica vzprijela je adresu. Granville objavi, da so vse vlasti v splošnem odobrile angleško politiko v Egiptu, le francoska oficijelno še ne, menda vsled premembe v vladi. Politika angleška bode zopet uvela mir v Egiptu in tako osigurala interese vseh vlastij. V spodnji zbornici pričela je adresna debata. Vlada je prijavila, da bode predložila zakon (bill) o prisegi. Poročilo „Morningpost-e" potrjuje, da se je vzprijel Barrerov načrt, v soboto konča delovanje konference. V torek podpiše se zapisnik. Rusija dovolila je v to, da so pogoji brodarenja za Kilijsko strugo jednaki, kakor za Sulinsko strugo.

Umrlj so v Ljubljani:

12. februarja: Marija Boštjančič, gostija, 82 let, za starostno slabostjo. — Reza Prešeren, hišnikova hči, 5½ leta, Poljanska cesta št. 18, za plućnico.

14. februarja: Anton Šavs, čevljarjev sin, 5 tednov, Karlovska cesta št. 15, se je zadušil. — Fran Prebiv, delavčev sin, 7½ leta, Poljanska cesta št. 18, za scrophulozo. — Fran Senčur, kurjačev sin, 16 mes., Kravja dolina št. 2, za spridenjem krvi.

15. februarja: Andrej Pavšek, čevljar, 71 let, Karlovska cesta št. 7, za vodenico.

Papirna renta	78 gld. 25	kr.
Srebrna renta	78 " 55	"
Zlata renta	96 " 85	"
5% marčna renta	93 " —	"
Akcije narodne banke	827 " —	"
Kreditne akcije	293 " 50	"
London	119 " 70	"
Srebro	— " —	"
Napol.	9 " 49	"
C. kr. cekini	5 " 62	"
Nemške marke	58 " 45	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 118	"
Državne srečke iz l. 1864	100 " 171	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	96 " 70	"
Ogrska zlata renta 6%	118 " 65	"
" " " 4%	87 " 30	"
" " " 5%	86 " 10	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103 " —	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 115	"
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	117 " —	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98 " 80	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104 " 75	"
Kreditne srečke	100 gld. 170	"
Rudolfove srečke	10 " 20	"
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 117	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	219 " 25	"

Na prsih in plućah bolehnim!

Gespodu **Jul. pl. Trnkoczy-ju**, lekarnarju v Ljubljani, na Glavnem Trgu.

Zamán vporabljal sem pri kašlju in plućnih bolečinah razna sredstva, dokler nisem poskusil Vašega **soka iz kranjskih planinskih zelišč a 56 kr.**, in z veseljem sem opazil zboljševanje. Blagovolite mi poslati še 3 sklenice.

Spoštovanjem Vaš udani

(41—2) **Josip Malešič v Sisekn.**

Razglas.

C. kr. okrajna sodnija v Zatičini daje na zna nje, da se bode blago iz zapuščine ranjcega gospoda župnika Matije Kulavice in sicer: konji, goveja živina in prašiči znano dobrega plemena, kmetijsko orodje, vozovi in kočije, mrva, slama, detelja, mnogovrstna žita, oprstnina, hišno in kuhinjsko orodje, vino in sodi itd. v Št. Vidu pri Zatičini

v ponedeljek 19. februvarja 1883

in prihodnje dni

od 9. do 12. ure zjutraj in od 2. do 5. ure popoldne javno po dražbi prodajalo, h katerej dražbi se kupci s tem pristavkom vabijo, da se imajo kupljene stvari precej plačati in odpeljati.

C. kr. okrajna sodnija v Zatičini,

dné 14. februvarja 1883.

Jenčič, sodnik.

Oznaniilo.

Slavna c. kr. deželna vlada v Ljubljani je z ukazom od 6. januarja 1883 št. 11.141 dovoliti blagovolila, da se semenj, koji je sicer vsako leto na ponedeljek po Tihi Nedelji v Rovtah, letos preloži na **20. dan marca.**

Županstvo Rovte,

dné 30. januarja 1883.

J. Petkovšek.

Čujte in strmite!

Oskrbništvo mase falirane „velike anglo-britiške srebrinske tovarne“ prodaje vso čiherno robo pod pravo ceno. Če se pošlje ali pošto povzame **8 gl. 70 kr.**, dobi se lična mizna oprava iz čistega, najfinejšega **anglo-britiškega srebra**, (katera je veljala prej več ko **40 gl.**), in dobi vsak naročnik pismeno garancijo, da ostane jedilno orodje 10 let lepo belo.

6 namiznih nožev z izvrstnim jeklenim rezalom,
6 pravih anglo-britanskih srebrnih vilic,
6 masivnih anglo-britanskih srebrnih žlic,
6 finih anglo-britiških srebrnih žličic,
1 teška anglo-britiška srebrna zajemalnica za juho,
1 masivna anglo-britiška srebrna zajemalnica za mleko,
6 izvrstnih anglo-britiških srebrnih nožnih podstavkov,
6 masivnih anglo-britiških srebrnih žličic za pojužnik,
6 pravih anglo-britanskih srebrnih vilic za pojužnik,
1 izvrstna posodica za poper ali sladkor,
6 lepih masivnih čašic za jajca,
6 najfinejših anglo-britanskih srebrnih žličic za jajca,
1 krasen anglo-britanski srebrni podstavnik 30 cm. dolg,
3 krasne najfinejše skledice za sladkor z visokimi nožicami,
1 cedilo za čaj, najboljše vrste,
2 izborna namizna salonska svečnika,
64 kosov.

V dokaz, da moja anonsa

nij sleparska,

se tu javno obvežem, da vzamem blago, ako ne ugaja, brez ugovora nazaj.

Kdor hoče tedaj za svoj denar dobiti dobro in solidno blago, ne pa kako šušmarijo, ta naj se, dokler je še kaj v zalogi, zaupljivo obrne na

J. H. Rabinovitz-a, Dunaj,

Central-Depot der anglo-britischen Silberfabrik, II., Schiffamtsgasse 20.

Snažilni prašek za tako orodje se tudi pri meni dobiva. Cena skatle 15 kr. (74—3)

Filijale: v Parizi, Londonu.

Boljši od vseh podobnih izdelkov, némajo te pastilje nič škodljivega v sebi; najuspešnejše se rabijo zoper bolezni v organih spodnjega dela telesa, menjalno mrzlico, bolezni v prsih, na koži, na obeh, v možganih in ustih, zoper otročje in ženske bolezni; čistijo kri in lahko odpravljajo blato. Nij ga zdravila, ki bi bilo boljše in pri tem popolnem neškodljivo zoper

telesno zapretje,

gotovi vir vseh bolezni. Ker so posladkorjene, uživajo jih radi tudi otroci. Te pile so odlikovane z jako častnim pismom dvornega svetnika Pitha.

Jedna skatljica s 15 pilami velja 15 kr. — Zavitek, osem skatljic skupaj, 120 pil, velja samo 1 gld. a. v. (705—12)

Philipp Neustein
Apotheker

Svarjenje! Vsaka skatljica, ki nima firme: *Apotheke zum heiligen Leopold* in na zadnji strani naše varstvene znamke, je ponarejena, ter svarimo, naj se ne kupuje.

Paziti se mora dobro, da kdo ne dobi slabega, neupitnega ali celo škodljivega izdelka. Vsakdo naj izrečno zahteva Neusteinovih Elizabetinih pil, te imajo na zavitku ter navodila za rabo poleg stoječ podpis.

Glavna zaloga na Dunaji: Apotheke „zum heiligen Leopold“ des Ph. Neustein, Stadt, Ecke der Planken- und Spiegelgasse. Za 1 gld. 15 kr. pošljemo franco jeden zavitek.

Bergerjevo medicinično milo iz smole,

priporočeno po medic. strokovnjakih, rabi se v največ evropskih državah s sijajnim uspehom zoper

vsakovrstne oprhe na životu,

osobito zoper hraste, kroničen in luskinasti lišaj, nalezljive hraste, zoper prhljaj na glavi in bradi, pege, žoltine, rdeč nos, ozebljino, potenje nog. — **Bergerjevo milo iz smole** ima 40% koncent. **smole iz lesa** ter se stvarno od vsega drugega mila iz smole, ki se v trgovini nahaja, razlikuje. — Da se **prekanjenju izogne**, zahteva naj se odločno **Bergerjevo milo iz smole** ter naj se pazi na znano varstveno marko.

Pri **trdovratnih poltnih boleznih** rabi se mestu mila iz smole z uspehom

Bergerjevo med. milo iz smole in žvepla,

a zahteva naj se vedno **samo Bergerjevo milo iz smole in žvepla**, ker so **inozemski** ponarejanja neuspešni izdelki.

Kot **milejše milo iz smole** za odstranjenje vseh

nečistostij na polti

zoper oprhe na glavi in koži otrok in kot nepresežno kosmetično milo za **umi-vanje in kopanje** pri vsakdanjej rabi služi

Bergerjevo glicerín-milo iz smole,

imejoče 35% glicerina ter fino diši.

(44—3)

Jeden komad velja 35 kr. z brošurco vred. — Glavno zalogo ima lekar **G. HELL v OPAVI.**

V zalogi v vseh lekarnah cele države. Glavne zaloge pa imajo:

V Ljubljani pri gg. lekarjih J. Svoboda, G. Piccoli, W. Mayer in J. pl. Trnkoczy. V Kočevju J. Braune. V Krškem J. Bomeker. V Idriji J. Warto. V Kranju K. Šavnik. V Litiji Jos. Beneš. V Novem mestu D. Rizzoli. V Radovljici A. Roblek. V Vipavi A. Konečny.

Bonboni iz sladnega izlečka,

koje izdeluje lekarnar

G. Piccoli v Ljubljani, na Dunajski cesti

iz najčistejšega sladnega izlečka (koncentriranega s parom) so lahko prebavljivi, tečni, utešivajo razdražene čutnice, pribavljajo slino in razkrojevajo sliz; lečijo kašelj, hripavost, bolezni v plućah, prsih in grlu.

Ne zamenjati jih s sličnimi bonboni, ki se navadno prodajajo in ki so, proizvedeni iz priprostih snovi, večidel zdravju škodljivi.

Sladni bonboni, kakor tudi vse po meni izdelane pastile imajo izbunkano utisneno na jednj strani ime proizvoznika „G. Piccoli“ in na drugej strani „Laibach“. **Jeden zavitek 10 kr.**

Naročila se izvedejo obhodno s poštanim povzetjem.

(46—9)

Dosežena ozdravljenja

jetične bolezni, občne slabosti, slabega prebavljenja in teka, kašlja, bolezni v grlu, želodci, prsih in plućah z **Ivan Hoff-**ovimi sladnimi preparati, z jedino pravim **Ivan Hoff-**ovim sladnim zdravstvenim pivom, sladno zdravilno čokolado in sladnimi bonboni, kateri preparati so dobili že 58 odlikovanj; jedino pravi in zdravilni le, če so v modrem papirji in če imajo na znamki izumiteljevo sliko.

C. kr. dvornemu založniku glavnih suverénov Evropskih, gospodu **Ivanu Hoff-u**, kr. komisijskemu svetovalcu, posestniku zlatega križca za zasluge s krono, vitez visokih pruskih in nemških redov, na **Dunaji; tovarna: Grabenhof, Bräunerstrasse 2, comptoir in fabriška zaloga: Graben, Bräunerstrasse 8.**

Vaše blagorodje!

Berlin, 31. oktobra 1882.

Ko se najiskrenejše zahvalujem izumitelju Iv. Hoff-ovih sladnih izlečkov, evropsko slavnemu dvornemu založniku mnogih vladarjev, g. Iv. Hoff-u v Berlinu, storim to zato, ker mi je z njegovo srečno iznajdbo sladnega zdravilnega piva rešil življenje. Jedno leto je že temu, da sem občutil v prsih neko težo, ki me je hotela končati. Vedno opasneje mi je bilo. Ko se je moj zdravnik vsestransko trudil olajšati mi trpljenje, svetoval mi je slednjič, da naj opustim vsa doslej uporabljana zdravila in da naj poskusim s sladnim izlečkom Iv. Hoff-ovim. Prav z upadlim upanjem pričel sem z navetovanimi zdravili.

Pa jedva je preteklo mesec dni, ko je bil že moj život kar izpremenjen; novo življenje mi je vzhajalo, občutil sem nepopisljivo olajšanje, kakor nikdar mej svojo dolgotrajno boleznijo. Naravno, da sem nastavljal zdravilo. — Hvala Bogu, sedaj sem zdrav! Poleg svojemu zdravniku zahvaljujem se le Iv. Hoff-u za svoje zdravje. Naj bi še dolgo dolgo časa deloval v prid trpečemu človeštvu!

W. Ziegenbein, zasebnik, Unter den Linden 78.

Cene pravemu Iv. Hoff-ovemu sladnemu zdravilnemu pivu: 13 steklenicam 6:06 gld., 28 steklenicam 12:68 gld., 58 steklenicam 25:48 gld. — Od 13 steklenic više prosti dovoz v hišo. Pošljano izven Dunaja: 13 steklenic 7:26 gld., 28 steklenic 14:60 gld., 58 steklenic 29:10 gld.; 1/2 kile sladne čokolade I. 2:40 gld., II. 1:60 gld., III. 1 gld. (Pri višjih množinah rabat.) — Sladnih bonbonov zavitek 60 kr. (tudi 1/2 in 1/4 zavitka). Izpod 2 gld. se ničesa ne razpošilja.

Glavne zaloge v Ljubljani: P. Lassnik, trgovec; v Celji: J. Kupferschmied; v Mariboru: F. P. Hollasek; v Gorici: G. Christofletti; v Reki: N. Pavačić; v Pljuji: J. Kasimir, V. Sellinschegg; v Trzinu: F. Reitharek in pa po vseh večjih lekarnah po deželi. (26—6)